

SAMTALER OVER kirkekaffen

METODISTKIRKEN
KIRKE MED HJERTE HOVED OG HÆNDER

Femte samtale, en søndag ved kirkekaffen

“Der var engang ...” Sådan begynder mange samtaler: Der var engang Jesus lærte os, at Gud er vores Far. Vi lærte at bede Fader Vor. Vi lærte også, at de andre kristne i menigheden er vores brødre og søstre. Relationen mellem menighedens medlemmer er som i en søskendeflok.

Så er der efterhånden styr på familien, Far og søskende. Men det rejser naturligt spørgsmålet: Hvem er min mor? Hvor er min mor?

Menigheden er min mor?! Hvorfor det? Fordi en mor er en, som føder børn, og jeg er født som kristen ud af de aktiviteter, gudstjenester og fællesskaber, som menigheden består af. Derfor er menigheden min Mor.

Jeg, som troede, at jeg var den vigtigste, og at menigheden er afhængig af mig. Jeg og de andre søskende, vi skaber menighed, og vi bærer menigheden, og vi bliver trætte af altid at skulle så meget i menigheden. Hvis menigheden er min Mor, så bliver der vendt op og ned på den tankerække, for så er det mig, der er født ud af menigheden, mig der er afhængig af menighedens liv og henter næring i menigheden, mig der ikke har noget liv, hvis ikke jeg får det af og i menigheden.

Nu er det sådan med os mennesker, at vi har mange relationer til andre mennesker, relationer, som betyder rigtig meget for os og vores liv. Nogle relationer er givet på forhånd. Andre relationer er nogle, vi selv har valgt.

Vi tror ofte, at de relationer, vi selv har valgt, er de mest betydningsfulde og dem, der holder bedst. Samtidig ved vi godt, at det netop er på områder, hvor vi selv af egen vilje

har valgt at indgå i en relation, at vi finder de fleste problemer, de fleste konflikter, som kan udvikles til skilsmisse og krig og det, der er værre.

Familierelationerne er givet os, ofte uden vores mulighed for valg. Vi har ikke selv valgt vore forældre, og vore søskende har vi heller ikke haft nogen indflydelse på. Vi kan være uenige i familien, skændes og råbe højt af hinanden. Vi kan holde pauser i de nære relationer. Men har ikke mulighed for ved vores valg at vælge nye forældre, eller vælge, at en søster ikke længere er en søster, eller en bror ikke længere er en bror. De relationer, som er os givet, har en ganske særlig betydning i forhold til de relationer, hvor vi tror, at vores valg er så vigtigt.

Hvordan er det lige med menigheden, som min Mor? Menigheden har født mig, som kristen. Menigheden har nærret min vækst, som kristen, eller som Paulus skriver: Givet mig mælk. Og menigheden beskytter mig, som kristen. Her hører jeg hjemme og er en naturlig del, selvom jeg vælger at blive væk eller helt fravælge menigheden. Menigheden er og bliver min Mor, i al evighed.

Det forekommer mig, at den individualiseringsproces, som er så typisk for det moderne, selvstændige og uafhængige menneske, giver kristne mennesker den opfattelse, at de kan leve som kristne uden tilknytning til nogen menighed. Kristne ser sig selv som stærke mennesker, selvstændige mennesker, mennesker, som har alle ressourcer til alt muligt. Det er en vanskelig tanke, at se sig selv være afhængig af noget, at være afhængig af en Mor eller nogle søskende. Hvis der er noget afhængighedsforhold, så må de være de andre, der er afhængig af mig, for jeg har en stærk tro, og jeg har alle menneskelige ressourcer til et godt liv. Jeg er en af dem, der har noget at give af. Jeg er i det hele taget ikke god til at modtage noget af betydning fra nogen anden. Jeg egner mig ikke til at modtage gaver eller til at stå i taknemmelighedsgæld til nogen.

Der var engang Jesus lærte mig, at det forholder sig modsat, at jeg altid må se mig selv og mit liv, som kristen, i lyset af den menighed, der er min Mor, og som har født den kristne tro, der findes i mit hoved, i mit hjerte, og i mine fødder og hænder.

Jeg kan vælge menigheden fra. Jeg kan skændes med mine brødre. Jeg kan gøre grin med mine søstre og hævde mine egne dominerende kvaliteter. Men jeg har ikke valgt til at vælge en ny Far eller en ny Mor. Der eksisterer heller ikke et valg, som kan gøre en bror til en ikke-bror eller en søster til en ikke-søster.

Så bliv bare ved med at råbe ad hinanden. Det ændrer ingenting i familien.

OPLÆG: Hvad snakker vi om, når vi drikker kirkekaffe? Bliver kirkekaffen bedre, hvis vores samtaler lægges oven i kaffen og småkagerne? Måske vil kaffens eftersmag komme i konkurrence med samtalerne efter gudstjenesten. Her er oplæg til samtale ved 6 gudstjenester, enten seks på hinanden følgende gudstjenester, eller den første gudstjeneste i måneden, eller andet interval. Oplæggene kan selvfølgelig også bruges i smågrupper. Der er ingen spørgsmål. Forhåbentligt er oplæggene i sig selv spørgsmål.

Af Jørgen Thaarup, præst og distriktsforestander